

Тогава надменната гъркиня усети как огнени вълни лътина обливат тялото ѝ. Никога тя нямаше да прости това пренебрежение. Петър я отблъскваше. Със студена дързост. О! Той не познаваше мощта ѝ. Той не знаеше на какво бе тя способна.

За миг Ирина овладя гнева си, не можеше да губи време. Умът ѝ трескаво заработи. Кого да покани, как да си отмъсти по-жестоко. Още един миг и тя трябваше да почне. Очите ѝ диреха с напрегната тревога между лицата на най-знатните люде.

Наоколо се разнесе почтителен шепот. Всички се разместиха, за да сторят място на високите гости и домакините. Безумна мисъл прекоси пленницата. Какво от това? Нима ще ѝ откаже? Защо да не покани господаря на дома?

С леки стъпки се отправи към самодържеца. Поклони се до земята. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Щеше ли да приеме? Всички затаиха дъх, поразени от дързостта на ромейката. Отвориха широко очи.

Иоан Асен се усмихна с благоволение.

Преговорите бяха минали благополучно, дори и в най-мъчителните точки. Жертвите му не бяха напразни. Сърцето му бе препълнено с доволство. Никейците щяха да бъдат изгонени от Цурул, а той щеше по мирен начин да влезе в Константиновград. Великото му царство можеше да процъфтява и крепне.

Той подаде милостива десницата си, последва със сдържано величие стъпките на танца.

Гостите нададоха ликуващи викове. Струпаха се да гледат самодържеца, който се взираше с любезно внимание в очите на младата девойка.

В уличката
~~По лицето~~ на дръзката гъркиня изплува гордо тържество. Тя хвърли победни погледи наоколо си.

Зърна две бледни лица, замръзнали в безмълвен укор. В очите на Анна се таеше примирена п